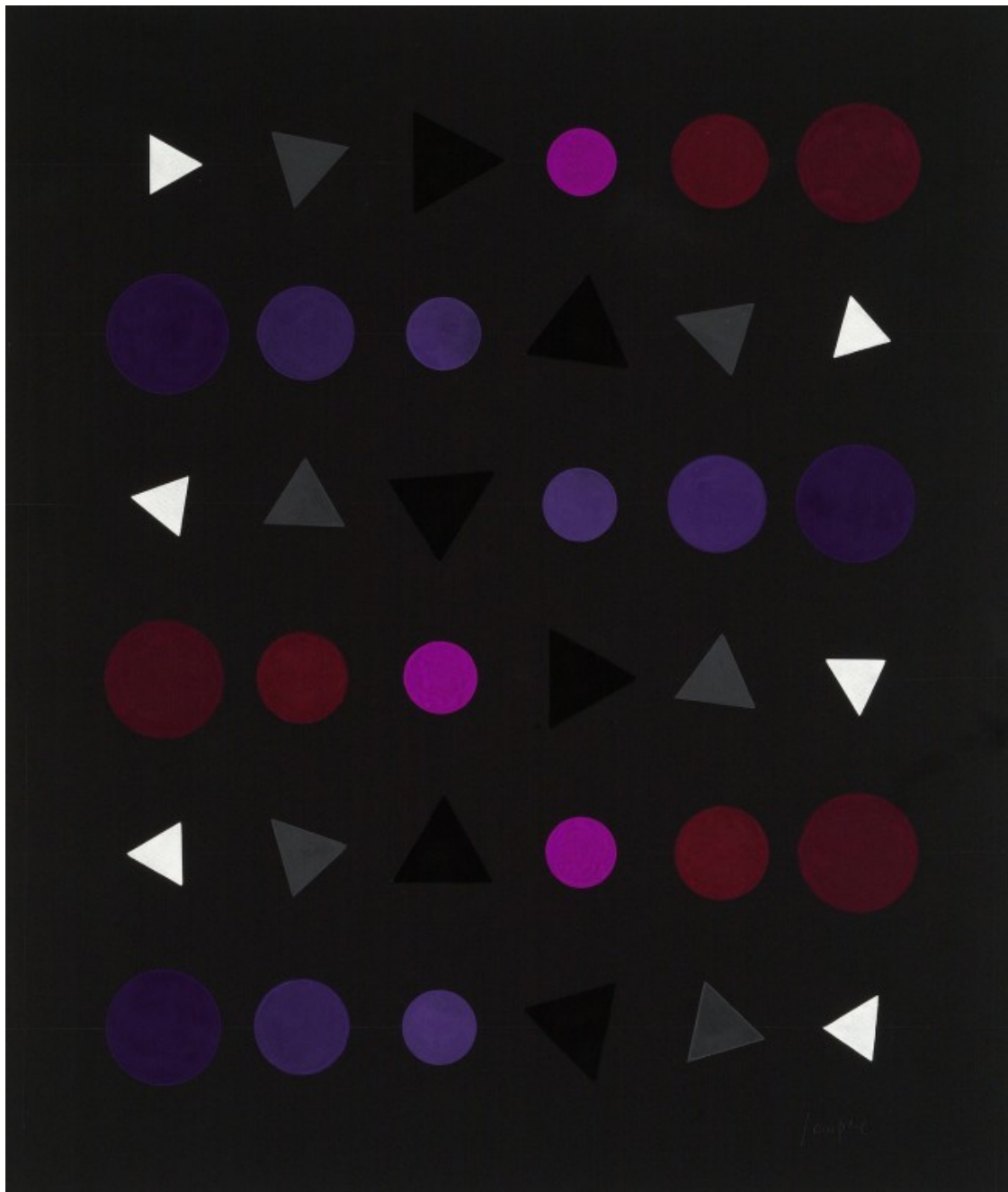

Passadís | Montse Frisach | Actualitzat el 16/10/2019 a les 09:38

La pintura geomètrica

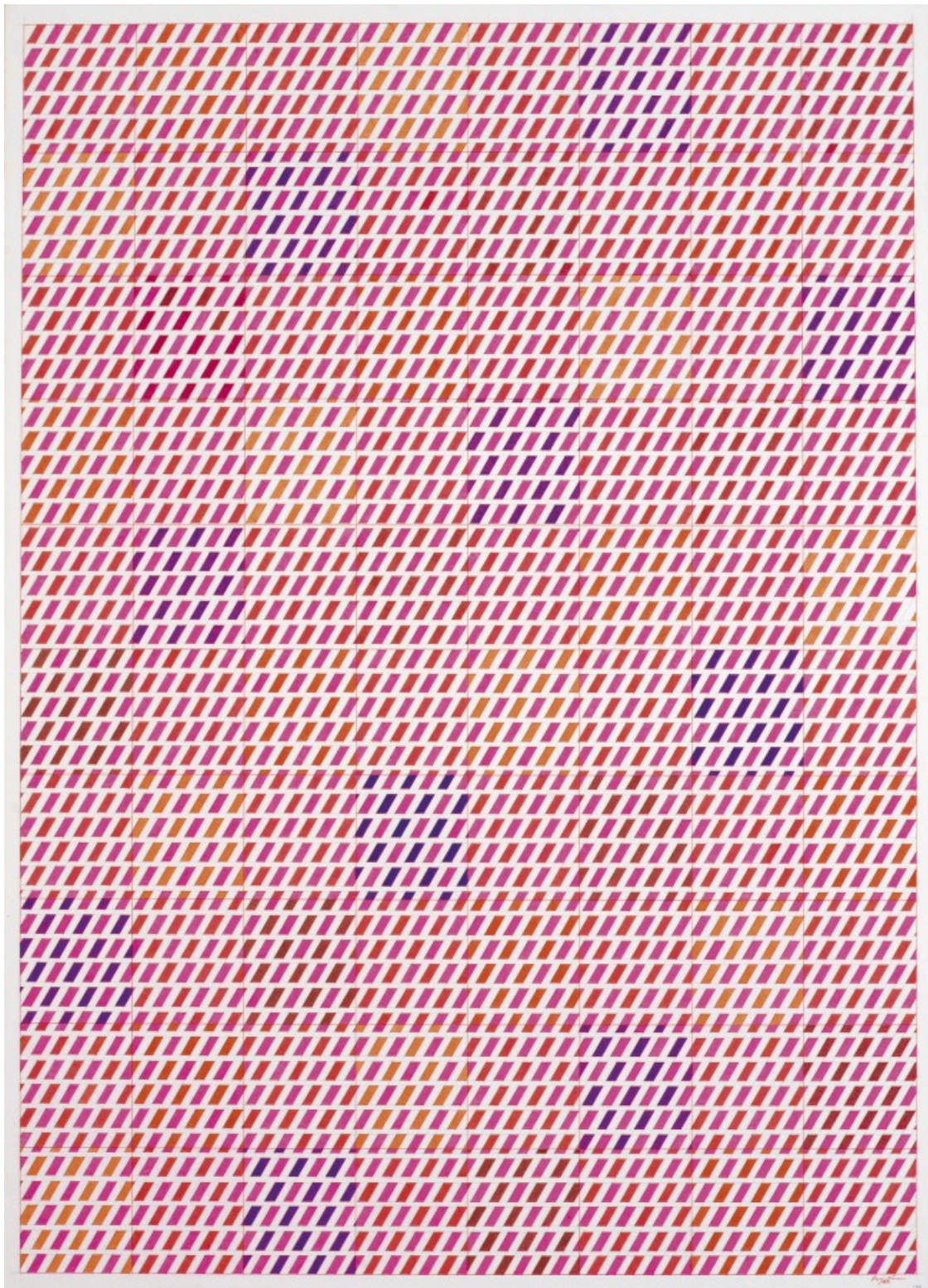
La Fundació Vila Casas fa un recorregut particular per l'art espanyol de les últimes set dècades

Eusebio Sempere. "Sin título" (1954). Sèrie Tiempos de París. Guaix sobre cartolina Canson. 54x50cm.

Línies, plans, formes i colors que semblen moure's dins de la tela, connectats per una estranya energia. Una harmonia estètica que fa que no puguem apartar els ulls del quadre. Deia George Braque que en l'art sols importa allò que no es pot explicar i aquesta és la clau de la pintura geomètrica i constructivista, de la qual és especialment rica la col·lecció de pintura Ars Citerior de la Comunitat Valenciana. Els Espais Volart de la Fundació Vila Casas (<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/museu/espais-volart-barcelona>) acullen, fins al 15 de desembre, una exposició d'una vuitantena de pintures d'aquesta col·lecció (<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/una-manera-de-veure>) privada de pintura, provinent d'Alacant, que constitueix una mena de petita història alternativa de la pintura espanyola dels darrers 70 anys.

Sota el títol *Una manera de veure*, l'exposició posa de manifest la riquesa i bellesa de la pintura geomètrica, un estil que fins ara no ha gaudit de tanta fortuna crítica com, per exemple, l'informalisme. La Col·lecció Ars Citerior, en canvi, s'ha dedicat a recuperar obres d'aquest art de la línia i el pla a partir d'un fons que va començar a partir del fons del serigrafista Abel Martín, que, gràcies al seu ofici, va anar aplegant obra original de pintors amics dels grups El Paso i Conca com Manolo Millares, Zóbel o Gustavo Torner, i també del que va ser el seu gran amic, l'alacantí Eusebi Sempere, un dels grans representants del geometrisme i l'art cinètic de l'Estat espanyol.

Artur Aguilar. "Quadricalat" (1982). Sèrie Pinzellades. Aquarel·la, tinta sobre paper. 70x50cm.

Després de la mort del gravador el 1993, els seus hereus han conservat el fons de Martín i l'han

anat ampliant. El director de la col·lecció i comissari de l'exposició de Volart, Javier Martín, explica que la col·lecció ha anat omplint buits, tant amb peces dels anys 50 i 60, que connecten amb l'estètica del fons original, però també amb obres d'artistes joves?. Les adquisicions que fa la col·lecció també han de tenir una altra condició: han de cabre al cotxe o s'han de poder transportar sota el braç?.

Manuel Barbadillo. "Estudio" (1975). Sèrie Composicions modulars. Acrílic sobre fusta. 60x60cm.

El mitjà i petit format, doncs, atorguen a aquesta exposició una dimensió íntima i ajuden a la contemplació atenta de les obres. La mostra atorga un protagonisme especial a les obres en l'àmbit de la geometria i el constructivisme. Hi ha tres guaixos dels anys 50, molt emblemàtics d'aquesta manera d'entendre la pintura: una fantàstica peça d'Eusebi Sempere, feta a París el 1954, en què figures geomètriques bàsiques -triangles i cercles- dansen en un fons negre; una obra colorista de l'Equipo 57, un grup d'artistes espanyols a París que investigaven sobre les formes i l'espai; i un joc de percepció en un quadrat de Monika Buch i Tomás Maldonado. En el mateix àmbit, conviuen obres d'artistes posteriors com una subtil peça de José María de Labra, del 1976, feta amb cordills

i claus, una poètica superfície de metacrilat i fusta del 1972 d'un artista català no prou reconegut, Jordi Pericot, o una obra que juga sàviament amb la línia, l'estructura i el color, *Seqüència espacial III*, del 1990, de Julián Casado. En aquest apartat de l'exposició es poden veure també obres de Pablo Palazuelo, Joan Vilacasas, Joan Claret, José María Yturralde o Elena Asins.

Joan Hernández Pijuan. "Caminant" (2002). Oli sobre tela. 44x55cm.

Un segon àmbit de l'exposició s'endinsa en un territori diferent, el del paisatge, que és un altre pal de paller de la Col·lecció Ars Citerior. Ho fa amb dos artistes que treballen de manera meticulosa, generacionalment allunyats, però que tracten el paisatge de manera molt diferent: Joan Hernández Pijuan, del qual s'exposen un conjunt de delicades pintures, en paper i oli, de petit format; i Dis Berlin, pintor conegut per l'aparició de les seves obres en les pel·lícules d'Almodóvar, que aposta per uns paisatges molt literaris i metafísics.

Dis Berlin. "Paisaje para Glenn Gould" (2012). Oli sobre lli sobre fusta. 31x50cm.

Una obra de Josep Guinovart fa de nexa amb un tercer àmbit de l'exposició, amb obres d'una abstracció més lírica i reflexiva d'artistes com Ràfols-Casamada, Manuel Hernández Mompó, Gustavo Torner o Fernando Zóbel.

Albert Ràfols-Casamada. "Espai blau" (2002). Acrílic i pigments sobre tela. 46x38cm.

Col·lecció Ars Citerior. Una manera de veure
(<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/exposicio/una-manera-de-veure>)

Fins al 15 de desembre als Espais Volart (<https://www.fundaciovilacasas.com/ca/museu/espais-volart-barcelona>) de la Fundació Vila Casas.

Aquesta exposició busca les connexions entre les diverses obres que conformen la Col·lecció Ars

Criterior de la Comunitat Valenciana. Comissariada per Javier Martín, la mostra s'estructura en cinc àmbits que apleguen diverses peces d'art contemporani amb l'objectiu de donar una visió extensa de la pintura de les últimes set dècades a Espanya.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=VT6jkJRSMTw>